

- het bestreden arrest vernietigen;
- het in eerste aanleg ingestelde beroep toewijzen, met name de subsidiaire vordering tot nietigverklaring van artikel 3 van de bestreden beschikking;
- subsidiair, de zaak naar het Gerecht van eerste aanleg verwijzen en het in voorkomend geval gelasten het afgewezen bewijsaanbod alsnog te onderzoeken;
- de Commissie verwijzen in de kosten van de procedure in eerste aanleg en in hogere voorziening, en de Comunidad Autónoma de la Rioja, interveniënte, verwijzen in de kosten van de procedure in eerste aanleg.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Onjuiste rechtsopvatting omdat het Gerecht in het onderhavige geval van oordeel was dat geen sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die een gewettigd vertrouwen in de rechtmatigheid van de litigieuze belastingmaatregel kunnen wekken, dat zich verzet tegen terugvordering van de steun overeenkomstig artikel 14, lid 1, van verordening (EG) nr. 659/1999 ⁽¹⁾ in samenhang met het beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen. Verdraaiing van het voorwerp van het geding in eerste aanleg, en schending van het beginsel van hoor en wederhoor. Schending van de rechtspraak inzake motivering.

Noch het formele verschil tussen de litigieuze belastingmaatregel en de maatregel waarop beschikking 93/337 ⁽²⁾ betrekking heeft, noch het feit dat de Commissie het selectieve karakter van de maatregel aan de hand van andere criteria had kunnen bepalen dan die welke uitdrukkelijk in beschikking 93/337 worden genoemd, en evenmin de onverenigbaarverklaring in beschikking 93/337 is een toereikende grond ervoor dat het Gerecht niet erkent dat sprake is van een uitzonderlijke omstandigheid die alleen of samen met andere omstandigheden van het onderhavige geval de Commissie belet terugvordering van de in de bestreden beschikking bedoelde steun te gelasten.

Door de bestreden maatregelen in de gevoegde zaken T-30/01 tot en met T-32/01 en T-86/02 tot en met T-88/02 om redenen van fiscale techniek en omvang van de voordelen niet vergelijkbaar met de betrokken belastingmaatregel te achten, heeft het Gerecht het voorwerp van het geding tussen partijen verdraaid, heeft het het beginsel van hoor en wederhoor genegeerd, en heeft het bovendien kennelijk inbreuk gemaakt op bepaalde rechtspraak inzake motivering.

Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting met de vaststelling dat het standpunt van de Commissie met betrekking tot de belastingvrijstelling van 1993 evenals met betrekking tot de belastingverlaging van wet 22/1993 niet als een uitzonderlijke omstandigheid kan worden aangemerkt die een of ander gewettigd vertrouwen in de regelmatigheid van de betrokken belastingmaatregel had kunnen wekken, dat zich verzet tegen terugvordering van de steun op grond van artikel 14, lid 1, van verordening nr. 659/1999 wegens strijd met het beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen.

2. Onjuiste rechtsopvatting omdat het Gerecht de procedure-regels inzake de bewijsvoering niet in acht heeft genomen en heeft besloten niet in te gaan op het bewijsaanbod van verzoeker met betrekking tot de overlegging van bepaalde documenten van de Commissie, dat in het licht van de argumenten van het Gerecht tot afwijzing van verzoekers vordering essentieel voor de verdediging van diens belangen blijkt te zijn. Schending van het recht op een eerlijk proces, van het beginsel van gelijke wapens en van het recht van verweer.

Daar het Gerecht het gevraagde bewijs niet heeft onderzocht, heeft het verzoekers fundamentele recht op een eerlijk proces geschonden, omdat het een bewijsaanbod heeft geweigerd dat van fundamenteel belang voor verzoeker is, zodat het diens recht van verweer heeft geschonden; verzoekers vordering is afgewezen met het betoog dat hij niet heeft bewezen wat hij juist met het niet-geleverde bewijs wilde aantonen: het uitdrukkelijke definitieve standpunt van de Commissie met betrekking tot de klacht van 1994 tegen een inhoudelijke gelijke maatregel die in 1993 is vastgesteld, of indien dat bewijs als niet geleverd wordt beschouwd, ten minste het gedrag van de Commissie dat als een uitzonderlijke omstandigheid zou kunnen worden aangemerkt, voor zover dit gedrag het gewettigd vertrouwen in de regelmatigheid van de belastingmaatregelen van 1993 zou hebben gewekt, wat tot de vaststelling van de bestreden belastingmaatregel in 1996 heeft geleid.

⁽¹⁾ van de Raad van 22 maart 1999 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van artikel 93 van het EG-Verdrag (PB L 83, blz. 1).

⁽²⁾ van de Commissie van 10 mei 1993 betreffende een regeling inzake fiscale investeringssteun in het Baskenland (PB L 134, blz. 25).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de Cassation (Frankrijk) op 25 november 2009 — Charles Defossez/Christian Wiart, in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van Sotimon SARL, Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, CGEA de Lille

(Zaak C-477/09)

(2010/C 37/19)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour de Cassation

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Charles Defossez

Verwerende partijen: Christian Wiart, in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van Sotimon SARL, Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, CGEA de Lille

Prejudiciële vraag

Moet artikel 8 bis van richtlijn 80/987/EEG van de Raad van 20 oktober 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever ⁽¹⁾, zoals gewijzigd bij richtlijn 2002/74/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 september 2002 ⁽²⁾, waarvan het eerste lid bepaalt dat wanneer een onderneming met activiteiten op het grondgebied van ten minste twee lidstaten in staat van insolventie verkeert in de zin van artikel 2, lid 1, het waarborgfonds dat bevoegd is om de onvervulde aanspraken van de werknemers te honoreren, het fonds van de lidstaat is op het grondgebied waarvan de werknemers gewoonlijk hun arbeid verrichten of verrichtten, en het tweede lid dat de omvang van de rechten van de werknemers wordt bepaald door het recht waaronder het bevoegde waarborgfonds valt, aldus worden uitgelegd dat hierin het bevoegde waarborgfonds wordt aangeduid onder uitsluiting van ieder ander, of moet het, gelet op de doelstelling van de richtlijn, namelijk het versterken van de rechten van de werknemers die gebruik maken van het vrij verkeer van werknemers en gelet op artikel 9, lid 1, van deze richtlijn, bepalende dat de richtlijn geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de lidstaten om wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen toe te passen of in te voeren die gunstiger zijn voor de werknemers, aldus worden uitgelegd dat het de werknemer niet het recht ontzegt om, in de plaats van de waarborg van dit fonds, een beroep te doen op de gunstiger waarborg van het fonds waarbij zijn werkgever overeenkomstig het nationale recht is verzekerd en premies afdraagt?

⁽¹⁾ PB L 283, blz. 23.

⁽²⁾ PB L 270, blz. 10.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Audiencia provincial de Tarragona (Spanje) op 30 november 2009 — Strafzaak tegen Magatte Gueye

(Zaak C-483/09)

(2010/C 37/20)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Audiencia provincial de Tarragona

Partijen in het hoofdgeding

Verweerder: Magatte Gueye

Andere partijen: Ministerio Fiscal en Eva Caldes

Prejudiciële vragen

1. Moet het recht van het slachtoffer om begrepen te worden als bedoeld in punt 8 van de considerans van kaderbesluit [(2001/220/JBZ) van de Raad van 15 maart 2001 inzake de status van het slachtoffer in de strafprocedure] ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat op de met vervolging en bestrafing van victimiserende gedragingen belaste overheidsautoriteiten een positieve verplichting rust om het slachtoffer in de gelegenheid te stellen zijn overwegingen en mening kenbaar te maken over de mogelijke rechtstreekse gevolgen die voor zijn leven kunnen voortvloeien uit het feit dat straffen worden opgelegd aan de dader met wie het een gezins- of affectieve relatie heeft?
2. Moet artikel 2 van kaderbesluit 2001/220/JBZ aldus worden uitgelegd dat de verplichting van de lidstaten om de rechten en rechtmatige belangen van het slachtoffer te erkennen, inhoudt dat rekening dient te worden gehouden met zijn mening, wanneer door de straffen die in het kader van de procedure zijn opgelegd, zijn recht op vrije ontwikkeling van de persoonlijkheid en dat op een privéleven en een familie- en gezinsleven rechtstreeks en in de kern kunnen worden aangetast?
3. Moet artikel 2 van kaderbesluit 2001/220/JBZ aldus worden uitgelegd dat de overheidsautoriteiten niet mogen voorbijgaan aan de vrije wil van het slachtoffer, wanneer het zich ertegen verzet dat een straatverbod wordt opgelegd aan of gehandhaafd jegens de dader die lid van zijn gezin is, er geen objectief gevaar voor recidive wordt vastgesteld en het slachtoffer blijk geeft van een niveau van persoonlijke, sociale, culturele en emotionele bekwaamheid dat de mogelijkheid van onderwerping aan de dader uitsluit, of moet deze maatregel, gelet op de specifieke kenmerken van huiselijk geweld, daarentegen in elk geval worden gehandhaafd?
4. Moet artikel 8 van kaderbesluit 2001/220/JBZ, volgens welk elke lidstaat een passend niveau van bescherming voor het slachtoffer waarborgt, aldus worden uitgelegd dat op grond daarvan op algemene en verplichte wijze een straat- of contactverbod als bijkomende straf mag worden opgelegd in alle gevallen waarin iemand slachtoffer wordt van huiselijk geweld, zulks gelet op de specifieke kenmerken van dit soort geweld, of verlangt artikel 8 daarentegen dat een individuele afweging wordt gemaakt waarmee het passende niveau van bescherming geval per geval kan worden bepaald met inachtneming van de aan de orde zijnde belangen?
5. Moet artikel 10 van kaderbesluit 2001/220/JBZ aldus worden uitgelegd dat op grond daarvan bemiddeling in strafzaken met betrekking tot huiselijk geweld op algemene wijze kan worden uitgesloten gelet op de specifieke kenmerken van dit soort geweld, of moet bemiddeling daarentegen ook in dit type zaken mogelijk zijn, zodat de aan de orde zijnde belangen geval per geval kunnen worden afgewogen?

⁽¹⁾ PB L 82, blz. 1.